

Arrest

nr. 141 084 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 13 augustus 2014 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 oktober 2014 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag

om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 5 november 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.08.2014 werd ingediend door :

[S.E.]

nationaliteit: Servië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij een relatie onderhoud[t] met de heer [F.F.] met legaal verblijf. Uit deze relatie een kind zou worden geboren. Vermoedelijke bevallingsdatum 21.08.2014.

Indien betrokkene voldoet aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10§1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie, staat het haar vrij een nieuwe aanvraag art 10 in te dienen. Intussen kan er gesteld worden dat de terugkeer naar het land van herkomst, om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekend geen breuk van de familiale relaties. Aangezien betrokkene niet visumplichtig is, staat het haar vrij om op regelmatige basis terug naar België te komen voor een periode van 3 maanden, bij de gemeente een aankomstverklaring te laten afleveren en dit zolang tot betrokkene voldoet aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in Art.10§1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980.

Wat het gegeven betreft dat betrokkene ouder zou worden zijn van een kind (vermoedelijke bevallingsdatum 21.08.2014), hierbij dient te worden opgemerkt dat dit element niet weerhouden wordt. Bovendien legt betrokkene geen bewijzen voor dat de affectieve banden aantoon met het kind. (geboorteakte)

De elementen van integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verzoekster om de kosten van het geding ten laste te leggen van verweerder.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES,

“Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus m[ogen] door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoekster de facto verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privé- en familieleven te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Zie ook:

Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392:

‘Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.

De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.’

Dat verwerende partij ook bij het nemen van de bestreden beslissing rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om met een klein kindje terug te moeten keren om vandaar een aanvraag in te dienen, en waarbij er geen afdoende rekening werd gehouden met het privéleven van verzoekster en de persoonlijke en sociale banden die zij heeft ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij zich op voldoende wijze heeft geïntegreerd.

Verwerende partij dient in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd.

De louter afwijzing en de facto verplichting om het grondgebied te verlaten, vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoekster op de eerbiediging van haar privéleven en familieleven, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.

Verwerende partij stelt dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of familieleven. Zij stelt dat verzoekster op regelmatige basis naar België kan komen voor een periode van drie maanden en bij de gemeente een aankomstverklaring kan laten afleveren tot zolang zij aan de basisvoorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet voldoet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat verwerende partij hiermee evenwel geen rekening houdt met de gezinssituatie van verzoekster.

De vader van het kind van verzoekster is immers zelf nog minderjarig, loopt school en ontvangt een leefloon. De aanvraag voor artikel 10 Vreemdelingenwet is dan ook nog lang niet aan de orde.

Het is voor verzoekster en haar partner daardoor ook onmogelijk om op regelmatige basis heen en weer te reizen tussen België en Servië. Zij hebben er niet de financiële middelen voor. Bovendien zou dit ook nefast zijn voor hun pasgeboren dochtertje die omwille van voeding bij de moeder dient te blijven. Gelet op het schoolgaan van de vader, dient verzoekster bovendien hoofdzakelijk in te staan voor hun dochter.

Aldus is duidelijk dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen afdoende afweging heeft gemaakt van de belangen van verzoekster en die van de staat en aldus artikel 8 EVRM heeft geschonden.

Bovendien moet worden opgemerkt dat het eisen van verzoekster om alles en ieder in België zelfs tijdelijk achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag te verzekeren, in casu weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet, laat staan wanneer er door verwerende partij zelf geopperd wordt om deze maatregel te omzeilen door op regelmatige basis naar België te komen en een aankomstverklaring voor drie maanden af te leggen.

Het doel van de wet beoogt immers louter dat de vreemdeling in zijn land van herkomst blijft alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. Uit het voorstel zelf van verwerende partij tot het afleggen van de aankomstverklaring wordt het doel van de wet omzeild en staat aldus het opleggen aan verzoekster om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen in disproportionaliteit met de ingrijpende gevolgen voor haar gezins- en privéleven. Het kan dan ook niet redelijk worden verantwoord waarom verzoekster haar aanvraag niet in België zou mogen indienen.”

3.2.1. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Verzoekster stelt weliswaar dat de vader van haar kind nog minderjarig is, naar school gaat en een leefloon ontvangt, maar toont hiermee niet aan dat zij met deze zeventien jaar oude man, die de Kroatische nationaliteit heeft en waarvan niet blijkt dat hij reeds lang in het Rijk verblijft en zich integreerde, enkel in België kan samenleven. Er wordt immers niet aannemelijk gemaakt dat de vader van haar kind uitsluitend in België naar school kan gaan, dat het gezin alleen in België financieel kan worden ondersteund en dat verzoekster niet in staat zou zijn om in een inkomen te voorzien. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). In de mate dat verzoekster daarnaast verwijst naar andere persoonlijke en sociale banden die zij heeft ontwikkeld kan slechts worden vastgesteld dat zij het bestaan van deze banden niet aantoonst. Verzoekster bewijst ook niet aan dat zij, nu zij is bevallen, niet zou kunnen reizen. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die zou nopen tot een verdere belangenafweging, of dat er in voorliggende zaak op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat verweerder vereist dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland wordt ingediend of die verweerder er zelfs toe zou nopen om verzoekster toe te laten of te machtigen tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2. Voorts moet worden geduid dat de Raad bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster stelt dat zij het zelf onwenselijk vindt om terug te keren naar haar land van herkomst om vanuit dat land een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het feit dat verzoekster een terugkeer naar haar land van herkomst zelf als niet wenselijk beschouwt laat evenwel niet toe te concluderen dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd via de reguliere procedure in te dienen en dat verweerder enig door haar in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aangebracht gegeven incorrect heeft beoordeeld.

De bewering van verzoekster dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar gezinssituatie mist, gelet op de motivering van de bestreden beslissing, feitelijke grondslag.

Ook door erop te wijzen dat zij op korte termijn niet in de mogelijkheid zal zijn om een aanvraag om, op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden toegelaten in te dienen toont zij niet aan dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd moeilijk of onmogelijk kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalde procedure. Hierbij moet worden opgemerkt dat verweerder niet heeft gesteld dat verzoekster heden reeds in de voorwaarden is om een recht op verblijf te laten gelden, doch enkel heeft uiteengezet dat zij dit in de toekomst misschien zal kunnen doen en dat zij in afwachting daarvan indien zij dit wenst op regelmatige basis in kort verblijf in België vermog aanwezig te zijn, zodat zij bepaalde contacten kan onderhouden. Deze vaststelling is op zich niet incorrect.

Verzoekster stelt daarnaast nog dat zij niet de nodige financiële middelen heeft om heen en weer te reizen tussen België en Servië. Zij verliest hierbij evenwel uit het oog dat zij in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd nergens melding heeft gemaakt van haar voorgehouden financiële problemen en haar financiële situatie dus niet heeft aangevoerd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er moet daarenboven worden vastgesteld dat verzoeksters financiële toestand haar in het verleden niet heeft verhinderd om naar België te komen, zodat niet zonder meer diende te worden aangenomen dat zij niet de vereiste middelen zou hebben om naar haar land van herkomst terug te reizen en vervolgens, na aan de bepalingen van de Belgische verblijfswetgeving te hebben voldaan, naar België terug te keren.

De wetgever heeft er duidelijk voor geopteerd vreemdelingen te verplichten om een verblijfsaanvraag in regel te laten indienen vanuit hun land van verblijf of oponthoud in het buitenland. Verweerder vermog de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene regeling, die een uitzondering vormt op de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalde algemene regel, dus restrictief toe te passen. Door uiteen te zetten dat een terugkeer naar haar land van herkomst voor haar allerhande gevolgen heeft toont verzoekster niet aan dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven van het begrip "*buitengewone omstandigheid*" in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder dient louter na te gaan of er een "*buitengewone omstandigheid*" bestaat. Indien dit niet het geval is dan kan hij niet anders dat een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Ten overvloede moet in dit verband nog worden aangegeven dat verweerder het gegeven dat het vereist is de Vreemdelingenwet op een correcte en uniforme wijze toe te passen ter bescherming van de openbare orde mag laten primeren op het feit dat dit bepaalde ongemakken voor een vreemdeling met zich meebrengt.

De beschouwingen van verzoekster laten bijgevolg niet toe te besluiten dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat zij geen gegevens aanbracht waaruit zou kunnen worden geconcludeerd dat er een buitengewone omstandigheid bestaat die een ernstige belemmering vormt om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Gezien voorgaande vaststellingen kan ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel worden weerhouden.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK